

A fehér szakáll

Herb lyukat fúrt a görögdinnyébe, beleélvezett, majd pedig arra kényszerítette Talbotot, a kis Talbotot, hogy megegye. Hajnal 6:30-kor keltünk almát és körtét szedni a határ közelében, az ágyúzástól rázkódott a föld, az ember közben nagyokat ásított az almákra meg a körtékre, próbált jó fiú lenni, csak az éretteket leszedni, néha lekászálódunk hugyozni – hideg reggeleken – és elszívni némi hasist a klotyón. Mi volt ez az egész, senki sem tudta. Elcsigázódtunk, törődtünk is vele, mi folyik itt; több ezer mérföldre voltunk az ott-hontól egy idegen országban, rá se bagóztunk az egészre. Mintha csak ástak volna valami rettenetes lyukat a földbe, s behajigáltak volna valamennyiünket. Kosztért, szállásért és valamicske fizetésért dolgoztunk, na meg amit el tudtunk lopni. Még a nap se viselkedett rendesen; mintha valami vékony, vörös celofánba csomagolták volna be, amin nem tudtak áthatolni a sugarak, állandóan dögrováson voltunk, a gyengélkedőben feküdtünk, ahol semmi máshoz nem értettek, csak ahhoz, hogyan tömjenek tele óriási hideg csirkékkel. Olyan ízük volt, akár a guminak, fölült az ember az ágyában gumicsirkét falni, egyiket a másik után, a takony végigcsurgott az arcodon, a nagységgű nővérek meg csak eregették rád a gázfelhőket. Annyira lehangoltak a benti körülmények, hogy muszáj volt jobban lenni és visszatérni az ostoba körte- meg almafák közé.

Mindannyian menekülőre fogtuk valami miatt – nők, számlák, kölykök, együttműködési képesség hiánya. Pihentünk, elfáradtunk, lebetegedtünk, kikészültünk, elhasználódtunk.

„Nem kellett volna megetetned vele a görögdinnyét” mondtam.

„Gyerünk, zabáld föl” mondta Herb, „pusztítsd el, vagy istenemre mondom, letépek a fejedet!”

A kis Talbot beleharapott a dinnyébe, könnyezve nyelte a magokat és Herb ondóját. Az unatkozó férfiak mindig is szerettek azon gondolkodni, mitévők legyenek elkerülendő a megzakkanást. Vagy talán ettől vesztek meg. A kis Talbot algebrát tanított egy államokbeli gimnáziumban, ám rosszra fordultak a dolgai, el kellett pucolnia erre a ganajtelepre, most pedig dinnyelével kevert spermát szürcsölgetett.

Herb iszonyú méretű fickó volt, exkavátor kezek, fekete drótszakáll, és állandóan fingott, akár a nővérek. Oldalán, bőrtokban ha-

talmas vadászkést hordott. Nem volt rá szüksége, nélküle is hidegre tudott volna tenni bárkit.

„Nézd, Herb” mondtam, „miért nem ugrasz el véget vetni ennek a kis háborúcskának? Elegem van belőle.”

„Semmi kedvem megbolygatni az egyensúlyt” válaszolta.

Talbot végzett a görögdinnyével.

„Ah, nem nézed meg, szaros-e az alsógatyád?” szögezte a kérdést Herbnék.

Mire Herb: „Még egy szó, és hátizsákban fogod hordani a szád.”

Kimentünk az utcára, mindenütt csontos seggű, rövidnadrágos emberek, kezükben fegyver, és rájuk fért volna egy borotválkozás. Sőt, még jó néhány nőre is. A helyet enyhe szarszag lengte be, s állandóan – VARAMB-VARAMB! – szóltak az ágyúk. Istenverte tűzszüneti egyezmény...

Betoppantunk egy helyre, leültünk és rendeltünk valami olcsó bort. A helyiségben gyertyákat égettek. A földön itt-ott zavarodott, közönyös arabok ücsörögtek. Az egyik vállán holló ült, állandóan emelgette felé a tenyerét. Benne pár mag. A madár beteges mozgulattal bökött a magok felé, mintha nyelési problémái lettek volna. Átkozott holló. Átkozott tűzszünet.

Hirtelen fiatal, 13 vagy 14 éves lány tűnt föl (a fene se tudja, honnan jöhetett), majd odatelepedett hozzánk. Savókék szemek (ha el tudjátok képzelni egyáltalán, milyen is az), s szerencsétlen gyermek nem állt egyébből, csak mellekből. Csak test – dudákból kilógó fej, karok és egyebek. Hatalmasabb csöcsök, mint maga a világ, ráadásul a világ az életünkre tört. Talbot a didkókra meredt, Herb rájuk meredt, én is rájuk meredtem. Mintha az utolsó csoda toppant volna közénk, mi pedig tudtuk, minden csodának befellegzett. Előrenyúlтам, megérintettem az egyik mellett. Nem tehettem róla. Belemarkoltam. A lányka fölnevetett, majd angolul így szólt:

„Föltüzelnek, ugye?”

Nevettem én is. Áttetsző sárga ruhát viselt. Bordó melltartó, bordó bugyi, zöld magas sarkú cipő, óriási zöld fülbevalók. Arca úgy fénylett, mintha kilakkozták volna, bőre színét pedig valahova a halványbarna és a sötétsárga közé saccoltam. Ki tudja? Nem vagyok festő. A mellbimbói. A dudái. Micsoda nap.

A holló nekirugaszkodott bizonytalan kört rajzolva le a teremben, azután visszatelepedett az arab vállára. A csöcsök, Herb meg

Talbot jártak a fejemben. Miért nem említették soha, mi hozta őket ide, s én miért nem beszéltem soha arról, mi sodort ide, hogyan lett belőlünk egy rakás szerencsétlenség; ostoba szökevények, próbáltunk nem gondolkodni, nem érezni, mégsem nyírtuk ki magunkat, továbbra is kitartottunk. Ide tartoztunk. Bomba csapódott be az utca közepére, az asztali gyertya kipottyant a tartójából. Herb fölvette, miközben én megcsókoltam a lányt, melleit dagasztottam. Kezdttem elveszíteni a fejem.

„Szeretnél megtönni?” kérdezte.

Kibökte az árat: túlzottnak ítéltem. Mondtam neki, mi csak egyszerű gyümölcsszedők vagyunk, szüret után meg nyomás a bányába. A bánya nem móka és kacagás. Legutóbb a hegyekbe mentünk. Nem ástunk, hanem lehordtuk a hegyet az égből. Az érc a hegy csúcsában rejtőzött, de csak alulról lehetett megközelíteni. Lyukakat fúrtunk fölfelé kör alakban, földaraboltuk a dinamitot, bele a kanócot, majd a résekbe a robbanóanyagot. Ezután egybekötötted a kanócokat, meggyújtottad aztán söprés. Két és fél perc jutott mindenkinek a lehető legmesszebbre iszkolni onnan. A robbanás után vissza kellett menni, és kivakarni onnan a mocskot, azután kezdődött minden előről. Föl-alá rohangálás a létrán, akár valami majom. Alkalomadtán ráakadtak egy kézre, esetleg lábra, a többi sehol. Két és fél perc nem volt elegendő. Vagy valamelyik kanóc bizonyult hibásnak, s egyből végigszaladt rajta a láng. A gyártó büne, ám ahhoz túl messzi székhellyel, hogy törődjön is az ilyesmivel. Hasonlított az ejtőernyőzéshez – ha nem nyílt ki, nem igazán lehetett kinek panaszkodni.

Fölmentem a lépcsőn a lánnyal. Ablaktalan szoba, csak egy gyertya. A földön matrac. Rátelepedtünk. Rágyújtott a hasispipára, és átpasszolta nekem. Megszívtam, visszanyújtottam, a tőgyeit bámultam. Szinte nevetségesen hatott, mintha ő nőtt volna hozzá a mellekhez. Majdnem bűn. Mondom, majdnem. És, egyébként, léteznek más dolgok is a didkókon kívül. Például, amik velük járnak. Szóval, sosem láttam ehhez hasonlót az államokban. Mondjuk Amerikában, persze, minden ilyesmit a gazdag ficsúrok kaparintottak meg, s addig rejtegették, amíg el nem romlott vagy át nem alakult, aztán odadozták a maradéknak, hadd mehessenek végig rajtuk.

Én meg itt morgolódtam Amerika ürügyén, mert elűztek onnan. Mindig megpróbáltak kicsinálni, eltemetni. Ismertem egy Larsen

Castile nevű költőt, megírta azt a hosszú verset rólam, amelynek a végén behavazott kupacra bukkannak egyik reggel, lekotorják róla a havat, s én fekszem ott. „Larsen, te tuskó” mondtam neki, „ez csak ábrándozás.”

Rászabadultam a mellekre, szívogattam az egyiket, utána a másikat. Akár egy kisbaba. Legalábbis úgy éreztem magam, mint az, aki elképzei, hogyan érezhet egy csecsemő. Majdnem sírtam, annyira jó volt. Akár örökre is ott tudtam volna csüngen azokon a bögyökön. Úgy tűnt, a kiscsajt nem zavarja. És tényleg legördült egy könnycsepp az arcomon! Felejtethetlen, apró könnycsepp. A szelíd gyönyör csordulása. Lebegés a hullámokon, hajókázás. Istenem, egy férfi mindig tanulhatott valami újat! Én csak a lábakra koncentráltam, szemeimmel állandóan a lábakra tapadtam. Az autókból kikecmergő nők látványa kivétel nélkül mindig teljesen begerjesztett. Nem tudtam, mitévő legyek. Isten az égben, az autóból kikászálódó nő! Látom a LÁBAIT! TELJES HOSSZUKBAN! A nejlonharisnyák, az estélyi meg a többi lószar... FÖL VÉGIG! Túl sok! Nem bírom! Irgalom! Tapostassanak meg ökrökkel! – Igen, sosem tudtam türtőztetni magam. – Most pedig mellbimbókat szopogattam. Oké.

Kezeimmel a csöcsök alá nyúltam, fölemeltem őket. Tonnányi hús. Hús száj és szemek nélkül. HÚS HÚS HÚS. A lehető legtöbbet a számba tömtem, s irány a menny.

Azután a szája, majd a bordó bugyi következett. Végül rámásztam. Gőzhajók siklottak tova a sötétben. Elefántok spriccelték teli izzadsággal a hátamat. Kék virágok remegtek a szélben. Égő terpentín szaga. Mózes bőföge. Zöld hegyen legördülő gumicső. Vége. Nem tartott sokáig. Hát... az ördögbe.

Kis tálkát hozott elő, lemosott, fölvettem a gönceimet, majd leslattyogtam a lépcsőn. Herb és Talbot odalent vártak. Az örök kérdés:

„Hogy ment?”

„Hm, mint a többi.”

„Úgy érted, nem kúrtad mellbe?”

„Rohadjon meg. Tudtam, hogy elbasztam valahol.”

Herb fölsétált. Talbot odafordult hozzám, „Megölöm. Hidegre fogom tenni az éjszaka, miközben alszik. A saját késével.”

„Belefáradtál a görögdinnye-majszolásba?”

„Mindig is utáltam a görögdinnyét.”

„Fölmész?”

„Talán.”

„A fákon alig maradt valami. Hamarosan indulunk a bányába.”

„Legalább Herb nem lesz ott, hogy bebüdösítse a viskókat a fin-
gsával.”

„Oh, el is felejtettem. Ki fogod nyírni.”

„Igen, ma éjszaka a saját késével. Ugye nem köpsz a levesembe?”

„Nem az én ügyem. Rájöttem, hogy titkot osztasz meg velem.”

„Kösz.”

„Szóra sem érdemes...”

Föltűnt Herb. Lépései alatt recsegték a lépcsőfokok. Rázkódott az egész helyiség. Nem lehetett különbséget tenni a bombázás meg Herb között. Most rá került a sor. Jó hangosan, FLARRRRPPP, s már áradt is szerteszét a bűz. Az egyik fal mellett alvó arab föléb-
redt, káromkodott, és kirentett az utcára.

„Bevertem a dudái közé” kezdte Herb, „valóságos *tenger* kelet-
kezett az álla alatt. Amikor fölállt, úgy lógott ott, mint valami fe-
hér szakáll. Két törülköző kellett a letörléséhez. Amikor engem csi-
náltak, nem használtak öntőmintát.”

„Amikor te készültél, elfelejtettek öblíteni” bökte oda Talbot.

Herb rávigyorgott. „Te is kipróbálsz, cinkécske?”

„Nem, meggondoltam magam.”

„Betojtál, mi? Rád vall.”

„Nem, más jár a fejemben.”

„Bizonyára egy kékeres méteres.”

„Még lehet. Jó ötletet adtál.”

„Nem kell hozzá nagy képzelőerő. Beveszed a szádba. Tégy,
ahogy akarsz.”

„Nem ezen töprengtem.”

„Tényleg? Akkor min? Hogy a seggedbe?”

„Rá fogsz jönni.”

„Rá fogok? Törődöm is vele, mihez kezdesz egy farokkal!”

Talbot fölnevetett.

„A cinkécske megveszett. Túl sok görögdinnyét majszolt.”

„Föltehetőleg” mondtam.

Megittunk még néhány pohár bort, aztán leléptünk onnan. Alig
jártunk a szabadnapunk elején, máris elfogyott a suskánk. Nem
maradt más hátra, mint visszabaktatni, leheveredni a priccsünkre,

és várni az álomra. Éjszakánként nagyon lehűlt a levegő, fűtés nem létezett, s mindössze két vékony pokrócot osztottak fejenként. Az ember minden ruhadarabját rárakta a két plédre – kabátokat, ingeket, gatyákat, törülközőket, mindent. Mocskos ruhákat, tiszta ruhákat, az összeset. Amikor pedig Herb eldurrantotta magát, fejedre húztad az egészet. Elindultunk visszafelé, belém fészkelte magát valami nagy szomorúság. Tehetetlen voltam. Az almák közönyösek, a körték szintúgy. Amerika kilökött magából, esetleg elmenekültünk. Hirtelen gránát csapódott egy iskolabuszba két háztömbbel följebb. Gyerekek utaztak rajta haza a kirándulásról. Ahogy elhaladtunk a busz roncsa mellett, mindenütt szétszóródott testrészek. Az úttest csupa vér.

„Szegény gyermekek” mondta Herb, „sosem törik meg őket.”
Rájöttem, hogy immár bevégeztetett. Továbbálltunk.

Domokos Tamás fordítása